Kohtulahendite kogumik

ÜLDKOHTU OTSUS (esimene koda)

10. aprill 2013 *

Rahaline abi ökoturismi projekti jaoks — Tagasinõutud summade hüvitamine — Pärast seda tehtud otsus, kui Üldkohus on tühistanud varasema otsuse, milles otsustati abi tagasinõudmine — Tasandusintress — Viivitusintress — Väljaarvutamine

Kohtuasjas T-671/11,

**IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH,** asukoht München (Saksamaa), esindaja: advokaat C. Pitschas,

hageja,

*versus*

**Euroopa Komisjon,** esindajad: F. Dintilhac, G. Wilms ja G. Zavvos,

kostja,

mille ese on nõue tühistada osaliselt komisjoni 14. oktoobri 2011. aasta otsus (ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091) maksta hagejale 720 579,90 eurot, sealhulgas 158 618,27 eurot tasandusintressina,

ÜLDKOHUS (esimene koda),

koosseisus: koja esimees J. Azizi (ettekandja), kohtunikud S. Soldevila Fragoso ja S. Frimodt Nielsen,

kohtusekretär: ametnik K. Andová,

arvestades kirjalikus menetluses ja 28. novembri 2012. aasta kohtuistungil esitatut,

on teinud järgmise

**otsuse**

## Vaidluse taust

1 Käesolev hagi seondub mitme kohtuasjaga samade poolte vahel, milles paluti Üldkohtul ja Euroopa Kohtul alates 1994. aastast lahendada mitu vaidlust.

* Kohtumenetluse keel: saksa.

2 Viimase nendest vaidlustest lahendas Üldkohus lõplikult 15. aprilli 2011. aasta otsusega kohtuasjas T-297/05: IPK International *vs.* komisjon (EKL 2011, lk II-1859; edaspidi „15. aprilli 2011. aasta kohtuotsus"), mis on jõustunud ning millega see kohus tühistas komisjoni 13. mai 2005. aasta otsuse (ENTR/01/Audit/RVDZ/ss D(2005) 11382), millega tühistati komisjoni 4. augusti 1992. aasta otsus (003977/XXIII/A3 – S92/DG/ENV8/LD/kz) anda hagejale IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH (edaspidi „IPK") Ecodata projekti jaoks 530 000 eküüd rahalist abi (edaspidi „13. mai 2005. aasta otsus"). Selles kohtuotsuses leidis Üldkohus sisuliselt, et komisjonil oli olnud õigus järeldada, et IPK osales õigusrikkumistes, mis andis põhimõtteliselt aluse rahaline abi tühistada (punktid 128–145), kuid et see otsus tuli siiski tühistada, kuna vastavat aegumistähtaega ei olnud järgitud (punktid 147–166).

3 IPK saatis 27. juuli 2011. aasta kirjaga komisjoni ettevõtluse ja tööstuse peadirektoraadile taotluse, et talle makstaks välja 911 987,86 eurot. See summa oli jaotatud kolmeks osaks: esimene osa, 212 000 eurot, oli IPK-le maksmata osa, mis moodustas 40% IPK-le 1992. aastal antud rahalisest abist; teine osa, 318 000 eurot, mille IPK oli vahepeal, enne eespool punktis 2 viidatud Üldkohtu 15. aprilli 2011. aasta otsuse kuulutamist tagasi maksnud, mis moodustas 60% rahalisest abist, ja kolmas osa, 31 961,63 eurot, mis vastas viivitusintressile, mille IPK oli komisjonile koos teise osa tagasimaksmisega maksnud. IPK palus oma kirjas veel, et talle makstaks välja viivitusintress – summas 252 394,36 eurot, arvestatuna alates 1. jaanuarist 1994 esimese osa kohta, ja 97 631,87 eurot, arvestatuna alates 18. maist 2007 teise osa kohta – mille arvutus oli toodud nimetatud kirja lisas. Lõpuks määras IPK komisjonile oma maksenõude täitmise tähtajaks 26. augusti 2011.

4 26. augusti 2011. aasta e-kirjas tuletas IPK komisjonile oma maksenõuet meelde.

5 Komisjon teatas 2. septembri 2011. aasta kirjaga IPK-le, et ta teeb toimiku asjaolude põhjaliku analüüsi ning kavatseb oma kohustuse täita vastavalt eespool punktis 2 viidatud 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsusele. Veel teatas komisjon talle, et haldusmenetlus, mille eesmärk on kõigi sellekohaste kohustuste täitmine, võib kesta märkimisväärselt kaua.

6 IPK teatas oma 4. septembri 2011. aasta kirjas muu hulgas, et ta ei mõista komisjoni viivitamist eespool punktis 2 viidatud 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsuse läbitöötamisel, ning määras komisjonile tähtajaks 16. septembri 2011, et see teavitaks teda sellest, mida ta kavatseb ette võtta.

7 Üks komisjoni ametnik teatas 14. septembril 2011 telefoni teel IPK nõunikule, et komisjon kavatseb hüvitada kogu rahalise abi ning viivitusintressi summas 31 961,63 eurot. Komisjon ei olevat aga siiski veel otsustanud, kas ja mil määral maksta nendelt summadelt viivitusintressi.

8 11. oktoobril 2011 toimunud uue telefonivestluse käigus IPK nõunikuga teatas komisjon IPK-le mitteametlikult, et ta oli teinud otsuse kanda viimasele üle kogu abisumma 530 000 eurot ja viivitusintressi 31 961,63 eurot, mille IPK oli maksnud. Lisaks olevat komisjon otsustanud talle üle kanda intressi 158 000 eurot. IPK pidi seega ühekuulise tähtaja jooksul saama kokku umbes 720 000 eurot.

9 14. oktoobril 2011 võttis komisjon vastu ja tegi IPK-le teatavaks oma otsuse, mille viitenumber on ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091 (edaspidi „vaidlusalune otsus").

10 Vaidlustatud otsuses tõi komisjon välja esiteks IPK-le makstava kogusumma 720 579,90 eurot ja teiseks tasandusintressi 158 618,27 eurot, mille ta oli otsustanud välja maksta ja mis oli arvutatud vastavalt Euroopa Keskpanga (EKP) ja EKP eelkäija Euroopa Rahainstituudi (ERI) poolt peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatavale intressimäärale. Veel märkis komisjon, et ta arvutas selle intressi välja summadelt 318 000 eurot ja 31 961,63 eurot alates 18. maist 2007 ja summalt 212 000 eurot alates 1. jaanuarist 1994 ning seda kuni 31. oktoobrini 2011.

11 IPK vaidlustas kõnealuse otsuse õiguspärasuse oma 17. oktoobri 2011. aasta kirjaga eelkõige ELTL artikli 296 alusel ja palus, et talle enne 31. oktoobrit 2011 teatataks selle otsuse õiguslik alus ja põhjendus, miks iga osa puhul makstav konkreetne intressimäär on määratletud „tasandusintressina" mitte „viivitusintressina", ning põhjus, miks EKP ja ERI poolt peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatavat intressimäära 3,5 protsendipunkti võrra ei tõstetud.

12 Komisjon täpsustas oma 25. oktoobri 2011. aasta kirjas, et vaidlusaluse otsuse aluseks on ELTL artikkel 266. Ta lisas, et tal ei ole viivitusintressi maksmise kohustust, kuna kõnealuse rahalise abi suhtes kehtiv „1977. aasta finantsmäärus", mida on muudetud nõukogu 13. märsi 1990. aasta määrusega (Euratom, ESTÜ, EMÜ) nr 610/90, millega muudeti Euroopa ühenduste üldeelarve suhtes kohaldatud 21. detsembri 1977. aasta finantsmäärust (EÜT L 70, lk 1), ei näinud ette saajale intressi maksmist käsitlevaid norme; artiklis 48a viidati „intressile alusetult saadud summadelt, mis makstakse komisjonile tagasi, mitte aga vastupidisele juhule". Sama kehtib seoses komisjoni 9. detsembri 1993. aasta määrusega (Euratom, ESTÜ, EÜ) nr 3418/93, millega kehtestatakse 21. detsembri 1977. aasta finantsmääruse üksikasjalikud rakenduseeskirjad (EÜT L 315, lk 1), mis jõustus alles pärast rahalist abi käsitleva lepingu allkirjastamist, ning selle määruse artikli 94 lõiget 1 kohaldatakse nagunii vaid komisjoni maksenõuete suhtes, mitte vastupidisel juhul (vt ka sama määruse XIV peatüki artikkel 92). Peale selle ei kohaldata nõukogu 25. juuni 2002. aasta määrust (EÜ, Euratom) nr 1605/2002, mis käsitleb Euroopa ühenduste üldeelarve suhtes kohaldatavat finantsmäärust (EÜT L 248, lk 1; ELT eriväljaanne 01/04, lk 74), ega komisjoni 23. detsembri 2002. aasta määrust (EÜ, Euratom) nr 2342/2002, millega kehtestatakse Euroopa ühenduste üldeelarve suhtes kohaldatavat finantsmäärust käsitleva nõukogu määruse (EÜ, Euratom) nr 1605/2002 üksikasjalikud rakenduseeskirjad (EÜT L 357, lk 1; ELT eriväljaanne 01/04, lk 145), enne nende määruste jõustumist, s.o enne 1. jaanuari 2003 sõlmitud lepingute suhtes. Kohtupraktikast tuleneb siiski selgelt, et komisjonil on kohustus maksta kooskõlas tühistava kohtuotsusega tasandusintressi. Niisiis otsustas komisjon maksta kogusumma igalt osalt intressi EKP ja ERI intressimäärast lähtudes ja vastavalt kirja lisas toodud tabelis näidatud arvutustele. Selles tabelis arvutas komisjon intressi iga eespool punktis 3 viidatud makstava summa kohta, lähtudes EKP poolt peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatavast intressimäärast, ning kuni 13. juulini 2011. Komisjon täpsustas sellega seoses, et kuna viivitusintressi kohaldamist lubav õigusnorm puudub, ei olnud vaja intressi 3,5 protsendipunkti võrra tõsta. Lõpuks märkis komisjon, et ta peatab maksmise kuni IPK-lt oma kirjale vastuse saamiseni.

13 IPK teatas 3. novembri 2011. aasta kirjas komisjonile, et viimase antud põhjendus on piisav täitmaks ELTL artikli 296 tingimused, ja palus komisjonil „maksta [talle] raha ära".

14 Komisjon teatas oma 18. novembri 2011. aasta kirjas esiteks, et on kätte saanud IPK 3. novembri 2011. aasta kirja, milles IPK oli nõustunud komisjoni selgitustega ning oli palunud maksta ära 720 579,90 eurot, ning teiseks, et makseks anti luba 16. novembril 2011. Lõpuks märkis komisjon, et kogu eespool punktis 2 viidatud IPK nõue, mis seondub 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsusega, sai selle maksega täielikult ja pöördumatult kustutatud.

15 22. novembril 2011 kanti 720 579,90 eurot üle IPK arvele Stadtsparkasse Münchenis.

16 IPK vastas komisjoni 18. novembri 2011. aasta kirjale 30. novembri 2011. aasta kirjaga. Ta rõhutas kõigepealt, et tema 3. novembri 2011. aasta kirja ei tule mõista nii, nagu oleks see nõustumine komisjoni põhjendustega, vaid et ta piirdus märkega, et need põhjendused olid piisavad, et täita ELTL artikli 296 tingimused. IPK lisas, et 25. oktoobri 2011. aasta kirjas toodud põhistus oli õiguslikult väär. IPK hinnangul ei vastanud selles kirjas toodud intressiarvutus väljakujunenud kohtupraktikale, millele komisjon viitas ning mille kohaselt tuli EKP poolt peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatavat intressimäära tõsta 2 protsendipunkti võrra. Seega palus IPK komisjonil intressi arvutamise meetod 9. detsembriks 2011 üle vaadata, tõstes talle kohaldatud intressimäära 2 protsendipunkti võrra, vastasel korral lubas IPK esitada vaidlusaluse otsuse peale tühistamishagi.

17 Komisjon ei vastanud IPK-le tähtaegselt.

## Menetlus ja poolte nõuded

18 IPK esitas hagiavalduse, mis saabus Üldkohtu kantseleisse 22. detsembril 2011.

19 Kuna ühel koja liikmel esines takistus käesoleva asja läbivaatamisel osalemiseks, määras Üldkohtu president Üldkohtu kodukorra artikli 32 lõike 3 alusel koja koosseisu täiendamiseks kotta uue kohtuniku.

20 Üldkohus asus 16. aprillil 2012 kodukorra artikli 47 lõikele 1 tuginedes seisukohale, et menetlusdokumentide teistkordne vahetamine ei ole vajalik.

21 Arvestades komisjoni argumente, palus IPK Üldkohtu kantseleis 30. aprillil 2012 registreeritud eraldiseisva aktiga luba täiendada toimikut tasandusintressi ja viivitusintressi seisukohast. Üldkohus tegi 8. mai 2012. aasta kirjaga IPK-le teatavaks oma otsuse lubada repliigi esitamine eespool nimetatu piires. IPK esitas oma repliigi 13. juunil 2012. Komisjon esitas vasturepliigi 24. juulil 2012.

22 IPK palub Üldkohtul:

— tühistada vaidlusalune otsus osas, milles talle makstava intressi summa on vaid 158 618,27 eurot;

— mõista kohtukulud välja komisjonilt.

23 Komisjon palub Üldkohtul:

— jätta hagi rahuldamata;

— mõista kohtukulud välja IPK-lt.

24 Ettekandja-kohtuniku ettekande põhjal otsustas Üldkohus (esimene koda) alustada suulist menetlust.

25 Poolte kohtukõned ja nende vastused Üldkohtu suulistele küsimustele kuulati ära 28. novembri 2012. aasta kohtuistungil.

## Õiguslik käsitlus

26 IPK esitab vaidlusaluse otsuse osalise tühistamise nõude põhjenduseks üheainsa väite, mis käsitleb ELTL artikli 266 rikkumist seeläbi, et komisjon tegi vigu võlgnetava intressi arvutamisel.

27 IPK väidab, et komisjon tunnistas vaidlusaluses otsuses oma kohustust maksta talle eespool punktis 2 viidatud 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsusest tulevalt kõigi osade eest kokku 561 961,63 eurot. Veel oli komisjon omaks võtnud kohustuse maksta talle alates 1. jaanuarist 1994 intressi 212 000 euro suuruselt osalt ja alates 18. maist 2007 intressi vastavalt 318 000 euro ja 31 961,63 euro suuruselt osalt. IPK hinnangul ei ole need komisjoni kohustused käesoleva kohtuvaidluse esemeks, mistõttu on vaidlusalune otsus selles osas jõustunud. Samas aga arvutas komisjon võlgnetava intressi vääralt ja ELTL artiklit 266 rikkudes, kuna ta esiteks ei tõstnud EKP ja ERI poolt peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatavat intressimäära 2 protsendipunkti võrra ja teiseks tegi ilmse arvutusvea eespool punktis 2 viidatud 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsuse kuulutamisest kogunema hakanud viivitusintressi arvestamisel.

28 Komisjon palub IPK ainus väide tagasi lükata.

29 Komisjon leiab, et tasandusintressi maksmise eesmärk ei ole selle kahju hüvitamine, mis tuleneb inflatsioonitasemest kahju tekkimise ja kohtuotsuse kuulutamise vahelisel ajavahemikul. EKP poolt peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatavat intressimäära kasutatakse intressi ühetaoliseks arvutamiseks kogu Euroopa Liidus, et kompenseerida keskmist raha väärtuse langust liikmesriikides, samas kui liikmesriigiti inflatsioonitase kõigub. Nii tegi Üldkohus 8. novembri 2011. aasta otsuses kohtuasjas T-88/09: Idromacchine jt *vs.* komisjon (EKL 2011, lk II-7833) kohaldatava intressimäära puhul selget vahet, lähtudes äriühingu asukohast, mis antud juhul oli Itaalias.

30 IPK asukoht on aga Saksamaal, kus keskmine raha väärtuse langus oli peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatavast intressimäärast madalam. Ajavahemikul 1994–2010 oli see määr kohati palju kõrgem kui inflatsioonitase Saksamaal. Komisjoni sõnul oli sel ajavahemikul keskmine inflatsioonitase Saksamaal 1,6%, samas kui peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatav intressimäär kõikus 3,3% ümber. Ta järeldas sellest, et kui peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatava intressimäära kasutamine annab IPK-le juba märgatava eelise, mis peaks ühtset intressimäära arvestades olema aktsepteeritav, siis tähendaks selle tõstmine 2 protsendipunkti võrra, et IPK-le hüvitataks inflatsioon rohkem kui kahekordselt. Lisaks võimaldaks peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatava intressimäära 2 protsendipunkti võrra tõstmine IPK-l ilma igasuguse õigusliku aluseta keskmiselt saada inflatsiooni eest rohkem kui kolmekordse (5,3% *vs.* 1,6%) hüvitise. Pealegi on Saksamaa majanduslik olukord väga erinev Itaalia omast, kus aastatel 1995–1996 ja 2002–2005 ületas inflatsioonitase mõnikord peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatava intressimäära.

31 Kohtupraktika näeb aga ette vaid inflatsiooni kompenseerimise, mitte aga hüvitist, mis õigustaks peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatava intressimäära tõstmist, ega võimalust, et hageja saaks õigusakti tühistamisest rahalist kasu. See oleks aga nii, kui IPK-le kohaldataks peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatavast intressimäärast kõrgemat määra. Komisjoni sõnul on selline rikastumine seda enam ilmselgelt põhjendamatu, et IPK on pahauskne võlausaldaja, see on vastuolus õigluse põhimõttega. Eespool punktis 2 viidatud 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsuses leidis Üldkohus, et IPK oli sõlminud komisjoni ametnikuga salajase kokkuleppe, et vaidlusalust rahalist abi saada või säilitada (punktid 126, 144 ja 145), et ta oli saanud konfidentsiaalset teavet õigusvastaselt (punkt 130), oli esitanud valeandmeid ja seejärel oli püüdnud varjata oma rahalise abi taotluse esitamise tegelikke asjaolusid (punkt 134).

32 Komisjon vaidleb vastu ka sellele, et ta peab maksma viivitusintressi. Tema sõnul ei ole käesolevas asjas tõendatud, et ta oleks käitunud õigusvastaselt, ning temalt ei ole välja mõistetud liitintressi. Samas oli Üldkohus tuvastanud palju IPK-poolseid rikkumisi, osalt ka kauakestnuid, mistõttu ei ole liitintressi arvutusmeetodi kohaldamine põhjendatud. See oleks ELTL artikli 310 lõike 5 kohaselt koguni usaldusväärse finantsjuhtimise põhimõttega vastuolus, kui niisugused rikkumised hüvitatakse sellise meetodi kohaldamisega, millel ei ole õiguslikku alust ELTL artikli 310 lõike 3 tähenduses.

33 Üldkohus tõdeb kõigepealt, et vaidlusaluses otsuses möönis komisjon tõesti, et tal on IPK suhtes võlakohustus, mille põhisumma suurus on 561 961,63 eurot ning mida ta kinnitas kohtuistungil vastuseks Üldkohtu suulisele küsimusele, mis kanti ka kohtuistungi protokolli. Veel möönis komisjon kohtuistungil, et ta peab IPK-le maksma 158 618,27 eurot tasandusintressi, mis põhisummaga kokku teeb 720 579,90 euro suuruse summa. Lisaks ei seadnud komisjon kohtuistungil kahtluse alla seda, et intress on põhivõlasumma suhtes kõrvalkohustus.

34 Neil asjaoludel ei sea komisjoni argumentatsioon – mille kohaselt esiteks on IPK pahauskne võlausaldaja ja teiseks tuvastas Üldkohus eespool punktis 2 viidatud 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsuses IPK rikkumised – kahtluse alla põhivõla olemasolu ega seda, et selles ulatuses on komisjonil kohustus maksta intressi, mis tuleb välja arvutada vastavalt asjakohastele normidele. Seega tuleb see argumentatsioon tagasi lükata, kuna see ei saa anda tulemusi, isegi kui oletada, et selle eesmärk on viidata põhimõttele *nemo auditur propriam turpitudinem suam allegans*, mille kohaselt ei saa keegi nõuda eelist, viidates omaenese õigusrikkumisele teise isiku suhtes, mida komisjon liiatigi

kohtuistungil eitas, kui ta vastas Üldkohtus suulisele küsimusele. Sellega seoses tuleb siiski täpsustada, et antud juhul põhineb komisjoni seisukoht eespool punktis 2 viidatud 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsuse – millest ei tulene tema jaoks kohustust hüvitada IPK-le vaidlusalune rahaline abi – ulatuse valel tõlgendusel. Üldkohus kordas nimelt oma otsuses 13. mai 2005. aasta otsuses tuvastatud faktilisi asjaolusid IPK õigusrikkumiste kohta, mistõttu oli vaidlusaluse rahalise abi tühistamine põhimõtteliselt põhjendatud (punktid 128–145), ning piirdus sellega, et tühistas nimetatud otsuse selle tõttu, et komisjon ei järginud vastavat aegumistähtaega (punktid 147–166). Sellest tuleneb muu hulgas, et vaidlusalune otsus on põhikohtuasjas käsitletava võlanõude ainus õiguslik alus.

35 Mis puutub IPK ainsa väite esimesse osasse, nimelt tasandusintressi väidetavalt ebaõigesse väljaarvutamisse, siis tuleb meenutada, et IPK leiab, et seda intressi oleks tulnud võrreldes EKP poolt peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatava intressimääraga 2 protsendipunkti võrra tõsta. Samas on selge, et komisjon võttis intressi arvutamisel arvesse vaid EKP poolt peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatava intressimäära, seda 2 protsendipunkti võrra tõstmata, ning seda kuni 31. oktoobrini 2011, nagu vaidlusaluses otsuses näidatud.

36 Nagu eespool punktis 33 märgitud, ei vaidlusta komisjon seda, et ta on kohustatud maksma IPK-le tasandusintressi vastavalt kehtestatud normidele. Selles osas on väljakujunenud kohtupraktikas tunnustatud, et sõltumata intressi täpsest nimetusest, tuleb see alati arvutada EKP poolt peamistele refinantseerimistoimingutele rakendatava intressimäära alusel, tõstes seda 2 protsendipunkti võrra (Üldkohtu 10. oktoobri 2001. aasta otsus kohtuasjas T-171/99: Corus UK *vs.* komisjon, EKL 2001, lk II-2967, punkt 64; 17. märtsi 2005. aasta otsus kohtuasjas T-160/03: AFCon Management Consultants jt *vs*. komisjon, EKL 2005, lk II-981, punktid 130–132, ja eespool punktis 29 viidatud kohtuotsus Idromacchine jt *vs*. komisjon, punktid 77–80). Nagu IPK-gi väidab, on tegemist kindlamääralise tõstmisega, mida kohaldatakse kõigil juhtudel, ilma et oleks vaja konkreetselt tuvastada, kas see tõstmine on raha väärtuse langust arvestades vaatlusalusel ajavahemikul võlausaldaja asukohaliikmesriigis põhjendatud.

37 Eespool punktis 29 viidatud kohtuotsuses Idromacchine jt *vs.* komisjon (punktid 77–79) tõdes Üldkohus tõepoolest kõigepealt, et tuleb arvesse võtta raha väärtuse langust, mida peegeldab Eurostati (Euroopa Liidu Statistikaamet) poolt vaadeldava ajavahemiku osas ning asjaomase äriühingu asuliikmesriigi osas kindlaks tehtud iga-aastane inflatsioonimäär. Seejärel kohaldas Üldkohus tasumisele kuuluva tasandusintressi ja viivitusintressi suhtes siiski ühetaoliselt 2 protsendipunkti võrra tõstmist, tehes seda tasandusintresside puhul kuni 8. novembri 2011. aasta kohtuotsuse kuulutamiseni ja viivitusintresside puhul hiljem. IPK väidab sellega seoses õigesti, et selles kohtuasjas ei sõltunud ühetaoline kindlamääraline 2 protsendipunkti võrra tõstmine tegelikust inflatsioonitasemest vaadeldaval ajavahemikul Itaalias, kus oli Idromacchine' asukoht, kuna – nagu komisjon ise oma kirjalikes märkustes mainib – see inflatsioonimäär oli EKP intressimäärast kõrgem vaid aastatel 2010 ja 2011. Kui komisjoni väide, et maksmisele kuuluv tasandusintress peab sõltuma tegelikust inflatsioonitasemest, oleks õige, ei oleks Üldkohus pidanud seda kindlamääralist 2 protsendipunkti võrra tõstmist varasema ajavahemiku suhtes kohaldama, kuna nimetatud ajavahemikul sai Idromacchine pelgalt juba tõstmata EKP intressimäärast tulenevalt raha väärtuse languse eest piisava kompensatsiooni.

38 Lisaks on Üldkohus leidnud – tegelikult küll viivitusintressi arvutamise kontekstis –, et sellise intressi maksmata jätmine võib viia liidu alusetu rikastumiseni, mis on vastuolus liidu õiguse üldpõhimõtetega (vt eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus Corus UK *vs.* komisjon, punkt 55 ja seal viidatud kohtupraktika). Seega loodi intressimäära kindlamääraline 2 protsendipunkti võrra tõstmine selleks, et vältida seda alusetut rikastumist kõigil võimalikel juhtudel.

39 Eeltoodud kaalutlustest lähtudes saab teha järelduse, et komisjonil ei olnud õigust jätta eespool punktis 3 viidatud võlanõuete kolme eri osa suhtes kohaldatav tasandusintressi määr tõstmata ning et IPK ainsa väite esimese osaga tuleb nõustuda.

40 Oma ainsa väite teises osas väidab IPK, et komisjon oleks pidanud möönma, et pärast eespool punktis 2 viidatud 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsuse kuulutamist hakkas kogunema viivitusintress, ning selle oleks ta pidanud välja arvutama võla kogusumma alusel, tõstes seda selleks kuupäevaks võlgnetava tasandusintressi võrra. Samas on selge, et ei enne ega pärast kõnealuse kohtuotsuse kuulutamist ei ole komisjon arvestanud viivitusintressi, kuna ta leidis, et kehtivatest õigusnormidest ja kohtupraktikast lähtudes ei ole ta kohustatud seda maksma.

41 Sellega seoses piisab, kui meenutada väljakujunenud kohtupraktikat, milles tunnustati komisjoni tingimusteta kohustust maksta viivitusintressi – eelkõige juhul, kui tema tõttu tekib liidul lepinguväline vastutus – selle ajavahemiku eest, mis järgneb vastutuse tuvastanud kohtuotsuse kuulutamisele (vt selle kohta Euroopa Kohtu 27. jaanuari 2000. aasta otsus liidetud kohtuasjades C-104/89 ja C-37/90: Mulder jt *vs*. nõukogu ja komisjon, EKL 2000, lk I-203, punkt 35, ja eespool punktis 29 viidatud kohtuotsus Idromacchine jt *vs*. komisjon, punkt 79 ja seal viidatud kohtupraktika) ja alusetult makstud summade tagasimaksmise korral pärast tühistava kohtuotsuse kuulutamist (eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus Corus UK *vs*. komisjon, punkt 50 jj). Ükski komisjoni esitatud argument ei võimalda sellest põhimõttelisest kohustusest mööda minna käesoleva asja juhtumil, kus komisjon pärast seda, kui eespool punktis 2 viidatud 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsusega oli 13. mai 2005. aasta otsus tühistatud, möönis vaidlusaluses otsuses, et ta on kohustatud IPK-le kõnealuse rahalise abi põhisumma hüvitama. Vastupidi, kohtuistungil Üldkohtu suulisele küsimusele antud vastuses tunnistas komisjon, et tal on kohustus maksta viivitusintressi, mis hakkas kogenema alates eespool punktis 2 viidatud 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsuse kuulutamisest, mis kanti ka kohtuistungi protokolli. Neil asjaoludel tuleb asuda seisukohale, et komisjonil oli kohustus maksta lisaks põhivõlasummale, nagu see on vaidlusaluses otsuses kindlaks määratud, ka viivitusintress, mida poolte sellekohasest kokkuleppest lähtudes tuleb käesolevas asjas arvestada alates eespool punktis 2 viidatud 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsuse kuulutamisest, ja seda sõltumata asjaolust, et nimetatud otsus on vaidlusaluse võlakohustuse ainus õiguslik alus (vt eespool punkt 34).

42 Veel väidab IPK õigesti, et komisjon pidi viivitusintressi välja arvutama põhivõlasumma alusel, millele oli eelnevalt liidetud tasandusintress. Kuigi Üldkohtu praktika üldjuhul ei võimalda ei enne selle kohtuotsuse kuulutamist, millega võlakohustus tuvastatakse, kogunenud tasandusintressi ega ka pärast kohtuotsuse kuulutamist koguneva viivitusintressi kapitaliseerimist, nõuab Üldkohus siiski, et jooksev viivitusintress määrataks kindlaks kuni võla täieliku tasumiseni, võttes aluseks põhivõlasumma, millele on liidetud varem kogunenud tasandusintress (vt selle kohta eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus Corus UK *vs.* komisjon, punktid 64 ja 65, ning eespool punktis 36 viidatud kohtuotsus AFCon Management Consultants jt *vs.* komisjon, punktid 132 ja 133). See lähenemine eristab seega kohtumenetluse eelset tasandusintressi kohtumenetluse järgsest viivitusintressist, mille puhul tuleb arvesse võtta kogu kantud rahaline kahju, sealhulgas raha väärtuse langemise tõttu kantud kahju.

43 Järelikult tuleb IPK ainsa väite teise osaga nõustuda selles, et komisjon jättis õigusvastaselt maksmata 2 protsendipunkti võrra tõstetud viivitusintressi, mis tuleb välja arvutada põhivõlasumma alusel, millele on liidetud varem kogunenud tasandusintress ning mida tuleb vastavalt pooltevahelisele kokkuleppele arvestada alates 15. aprilli 2011. aasta kohtuotsuse kuulutamisest.

44 Kõigist eeltoodud kaalutlustest lähtudes tuleb hagi seega rahuldada, ilma et oleks vaja lahendada küsimust, kas komisjon rikkus ELTL artiklit 266, ning tühistada vaidlusalune otsus osas, milles see piirab intressi maksmise kohustuse 158 618,27 euroga.

## Kohtukulud

45 Kodukorra artikli 87 lõike 2 alusel on kohtuvaidluse kaotanud pool kohustatud hüvitama kohtukulud, kui vastaspool on seda nõudnud. Kuna komisjon on kohtuvaidluse kaotanud, tuleb kohtukulud temalt välja mõista vastavalt IPK nõuetele.

Esitatud põhjendustest lähtudes

ÜLDKOHUS (esimene koda)

otsustab:

**1. Tühistada komisjoni 14. oktoobri 2011. aasta otsus (ENTR/R1/HHO/lsa – entre.r.l(2011)1183091) osas, millega IPK International – World Tourism Marketing Consultants GmbH-le makstavaks intressisummaks on määratud kõigest 158 618,27 eurot.**

**2. Mõista kohtukulud välja Euroopa Komisjonilt.**

Azizi Soldevila Fragoso Frimodt Nielsen

Kuulutatud avalikul kohtuistungil 10. aprillil 2013 Luxembourgis.

Allkirjad